

Constantin STANCU

Fugarii

*Povestea celor șapte tineri
adormiți din Efes*

Ilustrații: Alexandru Stănescu

Editura Agnos

Sibiu, 2018

„Minunile apar atunci când nici nu te aștepți...”

O zi liniștită de vară. Totul era încremenit: soarele, cerul, iarba, păsările, insectele, oamenii, totul. Parcă și timpul se oprise moleșit de căldură. Străzile prăfuite ale micului orașel de provincie râvneau după o ploaie binefăcătoare. Case înșirate ca mărgelele pe ață, mai mici sau mai mari, castani cu desigur umbros, micul părculeț cam neîngrijit, totul alcătuia tabloul viu al localității. Azuria se numea, iar numele provenea de la violetele ce înfloreau cu miile pe câmpul din apropiere, primăvara târziu. Doar că, în ultimii ani, acest eveniment nu s-a mai petrecut, și nimeni nu știa din ce cauză.

Orologiul Primăriei bătu 12.30.

Era duminică, 31 iulie 1932. Aceași duminică monotonă de vară în care nu se întâmplă nimic.

Dintr-odată, clopotele bisericii sparg liniștea nefirească, iar vuietul lor zboară departe, departe...

Câțiva bătrânei vin agale de la slujbă, povestind cu voce tare:

– Ai văzut, maică? Ce-mbrăcată o fost? Zâci că era la o sindrofie! Nu știu fetele dânzăua dă az nimic. Numa' să pună pă ele, numa' banii le interesează.

– Așa-i, maică, așa-i! Nimic sfânt. Și tânării ceia, când își fac cruce, nu s-apleacă dăjos, așa cum știm că trăbă. Numa modernizme!, concluzionă cu înțelepciune nana Floare.

– Pă vremea noastră nu mișca nime, ca la armată!, rememoră cu nostalgie badea Valer.

– S-o străcat lumea, maico!, mai completă o dată nana Floare.

Și își continuară drumul povestind de-ale lor.

Pe partea cealaltă a drumului, un bărbat îmbrăcat la patru ace privea disprețuitor.

– Doar moși și babe, uuff! Ce proști!..., scăpă printre dinți.

Era milițianul orașelului, ce-și plimba cu aroganță câinele. Era un câine de rasă, cum nu avea nimeni prin părțile acelea.

La câteva zeci de metri depărtare, în urmă, veneau și câțiva tineri. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase... șapte.

– Eee, tinerii ăștia, săracii, oare ce-or avea?, întrebă curioasă o femeie, ce admira peisajul de pe o bancă din parc.

– Na, au și ei ceva, că doară nu merg așa fără motiv la biserică!, răspunse vecina de bancă, preocupată de cu totul alte probleme.

Tinerii, cu sufletele primenite și chipurile zâmbitoare, discută:

– Ai văzut? Când nu s-a uitat în stânga sau în dreapta, a mers pe apă, spuse Radu.

– Da, dar logica l-a biruit până la urmă. Nu-i posibil, e peste legile firii!, completă Vasile.

– La fel este și la noi. Sau trăim prin credință, în puterea lui Dumnezeu, sau prin puterile noastre, zise Andrei.

– Teoria e ușoară, dar când totul îți stă împotriva, practic, lucrurile se schimbă, interveni din nou Vasile.

– Cred că, atunci când mergi pe apă, nu-ți dai seama de aceasta, trebuie să fie o stare permanentă a credinciosului. Din păcate, în zilele noastre lucrurile obișnuite tind să fie considerate minuni, așa de tare ne-am îndepărtat de realitatea credinței, spuse Andrei. Iar minunile apar atunci când nici nu te aștepți, dintr-odată.

– Știți că există și o șopârlă care merge pe apă și nu se scufundă, prin America, pe undeva?, aduse discuția la lucruri mai concrete George.

– Sigur, americanii ăia imită tot!, completă Ioan.

– Și se numește Șopârla Iisus. Parcă-s bătuți în cap! Își bat joc de tot ce-i sfânt!, adăugă George.

– Nu cred c-au vrut să jignească, spuse împăciuitor Mihai.

– Ba, eu cred!, zise Toma, așa, ca să spună și el ceva.

Mai merseră câteva minute, când...

– Băă, muierilor, ați fost la popa să-i pupați mâna?!

Pleosc! Un bulgăre de murdărie lovi obrajii celor șapte. Treceau pe lângă birtul din centru.

– Haideți, babelor, aici, unde-s bărbații, să beți și voi o bericică!

Altul. Localul era aproape plin și râsete nerușinate se auziră înăuntru.

– Ce slăbănogi! Hâc!, sughiță unul cu privirea cam tulbure.
 – Stau în genunchi, hâc, și-și fac zeci de cruci, spuse atoateștiutor un bețiv.
 – Eee, ce știi tu!, zise un altul. Beau și vin acolo.
 – Iaca, beau, da' numa' o țără...
 – Haidați, bă, aicia, vă fac io cinste cu un butoi!, continuă altul, pasionat de-a ieși tot timpul în evidență.

Grăbiră pașii. În sfârșit, nu mai auzeau nimic. Poate le era puțin rușine. Poate ar fi trebuit să spună ceva... Poate ar fi trebuit să le dea o bătaie zdravănă. Sau nu. Ar fi vrut să intre în local, să răstoarne mesele cu băutură sau să se urce pe ele, să țină o predică zdravănă acelor nenorociți și toți să cadă străpunși la inimă, întrebând „Ce să facem?”, ca-n Faptele Apostolilor.

– Oare ce ne împiedică să facem asta?, gândi Ioan cu voce tare, răspunzând involuntar tuturor gândurilor ce-i frământau.

– Frica! Frica și rușinea!, puse punctul pe „i” Toma, abătut. Aia erau apostoli. Noi cine suntem? Niște amărăți.

Se despărțiră triști, unul după altul.

– Ne vedem diseară la șase, la mine, își atenționează George prietenii. Doamne ajută și poftă bună!

Mai rămaseră Mihai și Andrei.

– Știi că la cinci avem meci cu cei de pe vale, aminti Andrei.

– Da, știu, dar ce facem cu întâlnirea noastră?, întrebă Mihai.

– Azi o sărim. Mai schimbăm puțin. Tot Domnu'! Domnu'-n sus, Domnu'-n jos!

– Nu vorbi așa.

Tăcere.

– Ce le spunem celorlalți?

– Inventăm ceva...

Celor doi le plăcea fotbalul grozav. Lăsau orice pentru el. Chiar și o întâlnire cu prietenii cei mai buni.

